

Studia Biblica Slovaca

1/2010

2

Ročník 2

2010

Číslo 1

Studia Biblica Slovaca

Offprint

Katolícke biblické dielo

Studia Biblica Slovaca je časopis zameraný na skúmanie Svätého písma Starého a Nového zákona predovšetkým zo stránky filologickej, historickej, exegetickej a teologickej.

Vydáva Katolícke biblické dielo, Svit, s cirkevným schválením.

Imprimatur: Mons. František Tondra, spišský diecézny biskup, č. 1-06 zo dňa 3. 1. 2006

Nihil obstat: Anton Tyrol

Šéfredaktor: Blažej ŠTRBA (Badín)

Redakčná rada: Jaroslav BROŽ (Praha, CZ) - Peter DUBOVSKÝ SJ (Roma, I) - Pavol FARKAŠ (Nitra) - Peter FEDOR (Prešov) - Juraj FENÍK (Drienov) - Sr. Júlia Daniela ISKROVÁ OP (Ružomberok) - Róbert JÁGER (Prešov) - Jozef JANČOVIČ (Bratislava) - Róbert LAPKO (Košice) - Milan SOVA (Bratislava) - Peter ŠOLTÉS (Oestrich-Winkel, D) - Jozef TIŇO (Bratislava) - František TRSTENSKÝ (Spišské Podhradie) - Pavol VILHAN (Roma, I) - Sr. Gabriela Ivana VLKOVÁ OP (Olomouc, CZ)

Za lektorovanie všetkých článkov zodpovedá redakčná rada.

Jazyková úprava: Elena Slaná

Zalamovanie: redakcia

Na príprave publikácie sa podieľali aj Jozef Šoška, Mária Mihulcová, Zuzana Škrinárová.

Príspevky v slovenčine alebo češtine, alebo knihy na recenziu prosíme adresovať na jednu z adries:

Redakcia *Studia Biblica Slovaca*, Blažej Štrba, Banská 28, 976 32 Badín (Slovakia), tel.: (00421) 048/418 22 42, fax: (+421) 048/418 22 08, redakcia@biblica.sk, www.biblica.sk,

František Trstenský, Teologický inštitút, Spišská Kapitula 6, 053 04 Spišské Podhradie (Slovakia), tel.: (00421) 053/419 41 80, f.trstensky@centrum.sk.

Príspevky sa požadujú tak v elektronickej podobe (disketou alebo pripojeným dokumentom e-mailu, podľa možnosti v Microsoft Word formáte s typom písma Times New Roman), ako aj vo vytlačenej forme (A4, riadkovanie 1,5). Ak sú používané iné typy písma pre hebrejčinu a gréčtinu ako v BibleWorks, tak upresniť aké. Príspevok typu článok alebo poznámka musí byť doplnený zhrnutím nie dlhším ako 150 slov, jeho anglickou verziou a zoznamom bibliografie. Nevyžiadané exempláre sa späť neposielajú. Redakcia si vyhradzuje právo na jazykovú a štylistickú úpravu prijatých príspevkov.

Objednávku posielat' na Katolícke biblické dielo alebo na adresu redakcie.

Bankové konto: 400827 4864, IBAN: SK28 7500 0000 0040 0827 4864.

Články časopisu sú abstrahované v troch svetových periodikách: *Old Testament Abstracts* ISSN 0364-8591, *New Testament Abstracts* ISSN 0028-6877 a *Elenchus of Biblica*.

Studia Biblica Slovaca

© 2010 by Katolícke biblické dielo, Svit

Katolícke biblické dielo, Nábřežie Jána Pavla II, 697/4, 059 21 Svit – SK, www.kbd.sk

Tlač: PUBLICA, publica.nitra@gmail.com

Printed in Slovakia

ISSN 1338-0141

EV 3744/09

ŠTÚDIE

Áronovskí a levitskí kňazi

Jozef Jančovič

Rok kňazov v Katolíckej cirkvi (19. jún 2009 – 11. jún 2010)¹ nanovo inicioval úvahy o inštitúcii a opodstatnenosti služobného kňazstva. Jeho korene siahajú do Starého zákona a jeho analogickú formu prezentuje novozákonná reлектúra Ježišovho kňazstva v Liste Hebrejom, ktorý je veľkou kázňou o kňazstve. Kňazstvo Ježiša sa reflektuje v hermeneutickej línii kontinuity, diskontinuity a vývoja biblického konceptu v kategóriách Starého zákona aplikovaných na novú skutočnosť. Očistná a posväcujúca úloha jedinečnej Kristovej obety sa vykladá spôsobom blízkym midrášskemu postupu. Ježišovo kňazstvo je analogickým kňazstvom v porovnaní so starozákonným kultovým kňazstvom, pričom práve jeho jedinečnosť a osobitosť tkvie v definitívnej osobnej obete prinesenej *raz navždy* za mnohých (Hebr 7,27; 9,12.26.28). Hoci Ježišov obetný čin poznačuje výrazný aspekt pasivity, keďže bol obeťou Pilátovho odsúdenia na smrť, Ježiš sám aktívnym spôsobom vstúpil do tohto procesu slovom poslednej večere (Mk 14,22-24), ale aj skutkom osvojenia si Otcovej vôle v smrteľnej agónii v Getsemani (Mk 14,35-39). Táto aktualizácia kňazstva v Ježišovom spásnom čine je vyvrcholením kňazstva Izraela.² V príspevku diachrónej povahy sa budeme zaoberať nástupom kňazskej

¹ Pápež Benedikt XVI. 16. marca 2009 počas audiencie pre členov Kongregácie pre klérus oznámil svoj úmysel, „napomôcť úsilie kňazov o duchovnú dokonalosť, od ktorej predovšetkým závisí účinnosť ich služby“ tým, že vyhlási mimoriadny Rok kňazov, ktorý sa začne 19. júna 2009, na slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a bude trvať do 11. júna 2010. Na rok 2009 pripadlo aj 150. výročie smrti svätého Jána Máriu Vianneya.

² Hodnotné monografie k tejto téme vytvoril VANHOYE, Albert: *Prêtres anciens, prêtre nouveau selon le Nouveau Testament (Parole de Dieu)*, Paris: Seuil, 1980; VANHOYE, Albert: *Structure and message of the Epistle to the Hebrews*. Rome : Editrice Pontificio Istituto Biblico, 1989.

inštitúcie v Izraeli a rodovými väzbami kňazov na Árona; podružným záujmom je aj skúmanie presadenia áronovských kňazov a ich primárneho postavenia v inštitúcii starozákonného kňazstva. Domnievame sa, že takáto profilácia a zúženie kňazského okruhu tvorí kontinuálny základ a teologický kontext pri špecifikovaní Ježišovho novozákonného kňazstva v línii prvého kňaza spomínaného vo Svätom písme.

1. Kňazstvo v Izraeli

Pôvodná kňazská služba jedinému Bohu a vyvolenému ľudu sa zrodila v starovekom Izraeli, hoci kňazská inštitúcia aj podľa Písma bola známa v polyteisticky orientovaných civilizáciách, kde mal kňaz často vešteckú, zariekaciu, obetnú, ale aj služobnú úlohu.³ Postava prvého kňaza (hebr. *kōhēn*)⁴ sa v Biblii paradoxne spája s kráľovskou postavou Neizraelitu Melchizedecha, kňaza najvyššieho Boha, ktorý zvoláva požehnanie na Abrama a zároveň Bohu dobrorečí za dopriate víťazstvo Abramovi (Gn 14,18-20). Abram mu následne odovzdá desiatok, čím uzná legitimitu kňaza najvyššieho Boha, na ktorého Abram neskôr prisahá.⁵ Patriarchov desiatok ide jednak v línii Božieho prisľubu (Gn 12,3: „požehnám tých, čo ťa budú žehnať...“), ale zakladá aj budúcu prax Izraela vo vzťahu k Léviomcom (porov. Nm 18,21.26; Neh 12,44). Písmo príznačne i na ďalších miestach kníh Genezis a Exodus spomína ďalších neizraelských kňazov (egyptskí kňazi a zvlášť Putifar z Ónu; v Exode je to madiánsky kňaz Jetro).⁶ Biblia prvýkrát spomenie kňazov Izraela metaforickým spôsobom v Knihe Exodus 19,6 v univerzálne ladenom výroku špecifikujúcom budúcu identitu vyvoleného národa: „...budete medzi všetkými národmi

³ Porov. ŠTRBA, Blažej: Charakteristika starozákonného kňazstva. In REPKO, Jozef, ŠTRBA, Blažej a kol. (zostavili): *Kňaz včera a dnes*. Biblicko-teologické prednášky, Badín : Kňazský seminár sv. Františka Xaverského, 2010, 18-30, 19.

⁴ V hebrejskom texte Starého zákona sa spomína tento výraz 750 ráz aj pre prípad veľkňaza (*hakkohen haggadol*), v gréckom texte LXX je ekvivalent k výrazu *kňaz* – *hiereus* až 905-krát a 44-krát výraz *archieus* (veľkňaz); v gréckom texte Nového zákona sa vyskytuje pojem *hiereus* 32-krát, ale až 132-krát výraz *archieus*.

⁵ Prínosným pre jeho pochopenie je článok od ŠTRBA, Blažej: Kňaz podľa radu Melchizedechovho. In REPKO, Jozef, ŠTRBA, Blažej a kol. (zostavili): *Kňaz včera a dnes*. Biblicko-teologické prednášky, Badín : Kňazský seminár sv. Františka Xaverského, 2010, 103-117.

⁶ Porov. Gn 41,45.50; 46,20; 47,22.22.26; Ex 2,16; 3,1; 18,1.

zvláštnym majetkom – veď mne patrí celá zem – a budete mi kráľovstvom kňazov (hebr. *mamlechet kōhānīm*) a svätým národom!“ (Ex 19,5b-6).⁷ Tri komplementárne označenia ľudu pravdepodobne z poexilového obdobia blízke kňazskej tradícii definujú posvätnú pozíciu izraelského národa medzi inými národmi, pričom práve kňazstvo teokratického kráľovstva tu umožňuje širšie ponímanie kňazstva. Ideálna vízia Izraelitov v kňazskej pozícii k národom neeliminuje úlohu kňazov v izraelskom kulte, naopak, vyžaduje si ju.⁸ Z toho dôvodu bude potrebný aj svätostánok (Ex 25–31; 35–40), obetný kult (Lv 1–7) i konsekrácia a služba kňazov (Lv 8–9). Prvé štyri zmienky Písma o kňazoch (Melchizedech-Putifar-Jetro-kráľovstvo kňazov) vystrieda nečakaná explicitná zmienka o kňazoch Izraela v Knihe Exodus 19,22.24 ešte pred ich konsekrovaním. Tieto verše z okruhu kňazskej tradície (P) sa považujú za interpoláciu, no majú skôr zámernú funkciu prolepsy v súvisi s primárnou úlohou kňazov pri posväcovaní. Táto zmienka o kňazoch na finálnej komunikačnej úrovni Biblie anticipuje legislatívu o posväcovaní národa,

⁷ Metaforické spojenie kráľovstvo kňazov sa bežne vykladá ako odkaz na elitu národa (a) alebo na celok Izraela (b). Prvý výklad chápe elitu národa cez dané spojenie vo *viazanom stave*, ktorého prvá časť sa môže preložiť ako „kráľovstvo“, ale aj „kralovanie“. V druhom prípade tak možno hovoriť o *kralovaní kňazov*, *kňazskom kralovaní*. Izrael sa zachovávaním zmluvy stane svätým národom, ktorý je riadený kňazmi. Týmto by sa kládli základy pre kňazskú kráľovskú monarchiu. Toto chápanie bolo uvedené do praxe počas helenistického obdobia, keď kňazi zastávali úlohu kráľov. Ak spojenie *kráľovstvo kňazov* nie je vo viazanom stave, výraz by sa mohol preložiť ako *kráľovstvo ako kňazi* (na spôsob kňazov). V tomto prípade by sa koncept vzťahoval na kráľa, ktorý by sa mal v kultovom prostredí, ale aj v bežnom živote podobať kňazom. Druhá interpretácia pokladá termíny *kráľovstvo kňazov* a *svätý národ* za synonymá celku Izraela. Izraeliti sa po náležitom očistení stávajú posvätenými. Celý Izrael sa tak stáva kráľovstvom očistených, t. j. svätých, ľudí, ktorí dostávajú privilégium kňazov – môžu sa priblížiť k Bohu bez toho, aby zahynuli (porov. 19,13-14). Spojením výrazov *kráľovstvo kňazov* a *svätý národ* sa poukazuje na špecifickú funkciu izraelského národa, ktorý bol, tak ako kňazi, oddelený a úplne zasvätený službe Bohu. Z tejto interpretácie niektorí protestantskí exegéti dedukujú pre novozákonnú Cirkev, že kňazi už nie sú v nej potrební, lebo všetci sa stávajú kňazmi, čo sa bežne chápe na úrovni všeobecného kňazstva (porov. 1 Pt 2,9) (porov. DOZEMAN Thomas B.: *Commentary on Exodus /ECC/*, Grands Rapids, MI : Eerdmans, 2009, 445-46; PROPP, William H.C.: *Exodus 19-40 /AncB 2A/*, New York : Doubleday, 2006, 157-60; DOHMEN, Christoph: *Exodus 19-40 /HThKAT/*, Freiburg im Breisgau : Herder, 2004, 62-63; DUBOVSKÝ Peter, Historicko-kritická metóda a jej uplatnenie v teologickej reflexii na Slovensku. Ex 19. In ŠTRBA, Blažej /zostavil/: *Studia Biblica Slovaca 2008*, Svit : KBD, 2008, 8-17).

⁸ DOZEMAN, *Exodus*, 446.

v ktorej primárnu úlohu zohrávajú práve kňazi. Posväcovanie sa uskutočňovalo v obradnom prostredí pri *obetovaní* obiet, pri *očisťovaní* a *požehnávaní ľudu* (Nm 6,22-27), pričom sa posväcovanie viazalo taktiež na *službu slova*.⁹

Mimoriadnu funkciu získali kňazi najmä v poexilovom období po roku 539 pred Kristom. V perzskej provincii *Jehuda* okolo druhého chrámu prevzali primárnu úlohu v nábožensko-politickom živote národa kňazské skupiny so zákonníkmi. Výraznou osobnosťou v tomto smere bol kňaz a zákonník Ezdráš, pôsobiaci v Judsku asi až okolo roku 400 pred Kr.¹⁰

Biblické texty kladú zrod izraelského kňazstva do počiatkov izraelského národa, čiže do púšte pod vrch Sinaj (porov. Ex 19,6.22.24; 28–29; Lv 8–9). Prostredníctvom Mojžiša získa v izraelskom kulte hlavnú kňazskú úlohu jeho brat Áron so svojimi synmi Nadabom, Abiuom, Eleazarom a Itamarom (Ex 28,1). No skôr, ako stihol Mojžiš uskutočniť inštrukcie zo Sinaja ohľadom kultu a kňazstva (Ex 25–31), Áron zohral veľmi negatívnu úlohu v modloslužbe Izraelitov pred zlatým teľaťom (Ex 32,1-7.21-25). Následná neľútostná očista tábora od modloslužobníkov, nariadená Mojžišom a vykonaná rukami synov Léviho (32,26-29), zasväcujúcimi sa paradoxne týmto činom Pánovi, stavia nepriamo Árona do pochybnej pozície. Mojžiš však napokon vytrvalou a naliehavou prosbou získa odpustenie pre ľud (33,12-34,9), čím sa otvára cesta milosrdenstva i pre *Árona*, ktorý neskôr prijme a bude zastávať úlohu kňaza (Lv 8–9). Jeho titul *hlavný kňaz* pochádza z neskorého textu Ezd 7,5. Je všeobecne známe, že kapitoly o Áronovom kňazstve v knihách Exodus, Levitikus a Numeri zvažujú situáciu kňazov z obdobia druhého jeruzalemského chrámu (po roku 515 pred Kr.), keď boli za hlavnú kňazskú líniu v Izraeli pokladaní práve áronovskí kňazi. Kňazstvo v tomto období možno rozdeliť do dvoch hlavných skupín: prvou boli *vel'kňazi*, Sadokovci viazaní na Áronovcov; druhou, menej výraznou skupinou boli kňazi s prístupom k oltáru, nazývaní aj *kňazi levítí* (Dt 17,9.18; 18,1; 24,8; 27,9; Joz 3,3; 2 Krn 30,27). Osobitnú skupinu v rámci kňazského Léviho rodu tvorili *levítí*, ktorí k oltáru nemali prístup, ale zastávali služby v bezprostrednom okolí

⁹ Príklady na tento typ služby sú v Dt 17,9.12.18; 31,9; 33,10; Oz 4,6; Mal 2,7. Obširnejšie ju približuje ŠTRBA, Charakteristika, 26-27.

¹⁰ Datovanie aktivity Ezdráša okolo roku 400 prijíma mnoho autorov. Diskusia v TYROL, Anton: *Všeobecný úvod do historických kníh Starého zákona*, Svit : KBD, 2000, 166-167.

chrámu. Za týmto stavom je pomerne zložitá situácia vo vývoji kňazstva v Izraeli, ktorú odhaľujú aj biblické texty.

2. Áronovskí kňazi¹¹

Hoci sa pôvod *kňazstva* (hebr. *kəhūnnā*) v Izraeli dá iba ťažko historicky úplne zrekonštruovať, biblické tradície jednoznačne prezentujú práve Léviho kmeň ako kňazský rod.¹² Sporadicky síce v úlohe kňazov vystupujú najmä pri obetovaní proroci Mojžiš a Samuel, kráľ Dávid a Šalamún, no hlavné postavenie v kultovom personáli v dejinách získavajú Léviho synovia – Léviovcí, resp. leviti. Príkladom je levita v Sdc 17,7.13 ustanovený za kňaza. Kniha Deuteronomium 10,8-9 kladie vydelenie Léviho kmeňa cez zasvätenie do služby pre Pána pod vrch Horeb. Členovia kmeňa majú nosiť archu zmluvy, stáť pred Pánom, slúžiť mu a udeľovať požehnanie. V Ex 32,29 súvisí mimoriadne postavenie Léviovcov s odmenou za očistu tábora po vyhubení troch tisícok modloslužobníkov; ešte raz zaznie daný motív aj v poetickej alúzii na kultovú očistu v Dt 33,8-11. Dané texty súvisia so skoršími tradíciami o Léviovcoch, spolu s Gn 49,5-7¹³, hoci text Dt 33,8-11 mohol už poznať tradície o Áronovi v Ex 7 a 32. V Dt 17,9.18; 18,1-8 sa explicitne spomína pôvodný levitský kňazský štatút v označení *levitskí kňazi*, resp. *kňazi leviti* (hebr. *kōhānīm haləwījjim*), pričom potencionálne všetci muži tohto kmeňa mohli byť kňazmi.¹⁴ Tento stav súvisí s obdobím kráľa Joziáša (640-609 pred Kr.), protagonistom deuteronomistickej reformy, v rámci ktorej zničil

¹¹ Porov. PROPP, *Exodus 19-40*, 567-574.

¹² Porov. GUNNEWEG, Antonius H.J.: *Leviten und Priester* (FRLANT 89), Göttingen : Vandenhoeck & Ruprecht, 1965; CODY, Aelred: *History of Old Testament Priesthood* (AnBib 35), Rome : Editrice Pontificio Istituto Biblico, 1969.

¹³ GUNNEWEG, *Leviten und Priester*. Gunneweg analyzuje tieto veľmi skoré texty Ex 32,26-29; Dt 33,8-11; Gn 49,5-7 a odmieta tézu, že by leviti boli svetským kmeňom pokúšajúcim sa zabrať svätyňu v Sicheme, v dôsledku čoho mali byť rozohnaní. Leviti nemôžu byť v skorých časoch pokladaní za kňazov, predstavovali istú náboženskú skupinu s legislatívnym a sociálnym statusom. Rozptýlení po krajine boli pokladaní za *gerím* (cudzincov). Ich dvojitý charakter postavenia odrážajú texty (jednak nekompromisná väzba na Pána, ale zároveň i pozbavenie dedičného podielu a sociálnych výhod a odkázanosť na iných). Práve nekompromisná služba Pánovi ich núti dištancovať sa od príbuzenstva.

¹⁴ CODY, *History*, 129-132.

mimojeruzalemské svätyne (2 Kr 23,8.15) i výšiny a levitom z vidieka pravdepodobne poskytol živobytie v Jeruzaleme.¹⁵

2.1. Obdobie pred monarchiou

Prvé konfrontácie medzi kňazmi spadajú už do predmonarchického obdobia, keď bola archa zmluvy uložená v Šíle. Jej strážcom bol kňaz Héli s dvomi synmi. Z textu 2 Sam 2,27-36 nevieme, či Héliho otcovský dom reprezentuje vyvolený rod, ktorý Pán neskôr odvrhol. Núka sa viac riešení: Frank Cross kladie na základe textu Sdc 18,30 mojžišovský pôvod kňazstva do Šíla, kde pôsobil Mojžišov vnuk Jonatán ako kňaz kmeňa Danovcov.¹⁶ Cross opieral svoju tézu o texty Joz 21,20.26 zmieňujúce sa o neáronovských Kaátovcoch, azda mojžišovského pôvodu, lokalizovaných do Efraimu a blízko Danu. Hoci aj Mojžiš zastával kňazské úlohy (Ex 24,5-8; 29; 33,7-11; 40,20-33; Lev 8), nikdy ho Tóra explicitne nenazvala kňazom; Crossova téza sa však nepresadila, lebo Písmo viaže kňazský úrad v rámci kmeňa Léviho na potomkov Árona.¹⁷

Asi aj preto neskorší text 1 Krn 24,3.6 viaže pôvod Héliho na Itamara, Áronovho najmladšieho syna. Keďže Itamarovcov spomína aj Ezd 8,2 po návrate z exilu, možno sa domnievať, že ich pôvod odráža dobovú tradíciu zachytenú v 1 Krn 24 a nemožno ju len tak prehliadať. Ďalší Héliho potomok Abiatar vlastnil v Anatote pôdu (1 Kr 2,26), pridelenú Áronovcom v Joz 21,18. Z týchto postrehov sa javí, že dom Héliho súvisí s kmeňom Léviho.

Hoci Héli so synmi zomrel, zostali dvaja potomkovia od Finésa: Ichabod (1 Sam 4,19-22) a Achitob (1 Sam 14,3). Tento druhý mal synov Ahiáša (1 Sam 14,3) a Achimelecha, neskoršieho kňaza v Nobe (1 Sam 22), ktorý podporoval Dávida, zatiaľ čo Ahiáš Šaula (1 Sam 14,18-19).

¹⁵ FRIEDMAN, Richard E: *Who Wrote the Bible*, New York : Summit Books 1987, 101-135.

¹⁶ CROSS, Frank M.: *Canaanite Myth and Hebrew Epic*. Essays in the History of the Religion of Israel, Cambridge (MA) : Harvard University Press, 1973, 196-197.

¹⁷ PROPP, William H.C.: *Exodus 1-18* (AncB 2), New York : Doubleday, 1999, 285.

2.2. Zjednotená monarchia (1010-930 pred Kr.)

Dávid ustanovil dvoch kňazov v Jeruzaleme *Abiataru*, syna Achimelecha, a *Sadoka*, syna Achitoba (2 Sam 8,17), čo by robilo z neho strýka Abiataru.

O Sadokovom pôvode sa vedie diskusia: väčšina učencov¹⁸ ho pokladá za pôvodného obyvateľa Jeruzalema, za Jebuzejca. Táto téza sa viaže na jeho meno, ktoré je vraj alúziou na božstvo Sedek, ktoré je súčasťou mena salemského kráľa a prvého kňaza v Biblii *Melchisedeka* (Gn 14,17-21) a jeruzalemského kráľa *Adonisedeka* (Joz 10,1.3).

Cross, vychádzajúc z tradícií Ez 40,46; 43,19; 44,15, pokladal Sadoka za levitského kňaza z Hebronu a odlišuje Achitoba, otca Sadoka, od Héliho vnuka s tým istým menom. Pôvodne by tak obaja kňazi predstavovali v zjednotenej monarchii dva prúdy kňazstva: severný cez Abiataru a južný cez Sadoka.¹⁹ Pretože Abiatar podporoval namiesto Šalamúna Dávidovho syna Adoniáša, uzurpátora trónu, musel nakoniec odísť do Anatotu (1 Kr 2,26). Sadok tým získal výsadnú pozíciu kňaza v Jeruzaleme (1 Kr 2,35). Jeho rodu bude neskôr zverený veľkňazský úrad. Výraz *veľkňaz* (hebr. *kōhēn haggadōl*) sa v Nm 35,25.28.28; Joz 20,6 voľne vzťahuje na úrad, ktorý zastával Áron. Tradične sa za prvého veľkňaza pokladá práve on, hoci hebrejský text Pentateuchu ho nikdy takto explicitne neoznačí (slovenský katolícky preklad mu však dáva titul v Ex 38,21; Nm 25,7, podobne ako aj Hélimu v 1 Sam 1,9; 2,11). Prvý raz v hebrejskom texte tento titul prináleží Helkiášovi v 2 Kr 22,4.8; 23,4; 2 Krn 34,9; následne sa dáva Eljašibovi v Neh 3,1.20; 13,28 a po exile ho má Jozue v Ag 1–2; Zach 3,1.8; 6,11). Kňaz Áron je až v neskorom texte Ezd 7,5 označený ako hlavný, resp. najvyšší kňaz (hebr. *hakkōhēn hārōš* porov. 2 Kr 25,18; Jer 52,24), čo sa v tradícii a prekladoch vzťahlo aj na jeho skoršie označenie ako veľkňaza.

¹⁸ Napr. HAUER, Christian E.: Who Was Zadok? *Journal of Biblical Literature* 82 (1963) 89–94; ROWLEY, Harold H.: Zadok and Nehushtan, *Journal of Biblical Literature* 58 (1939) 113–41; ALBERTZ, Rainer: *A History of Israelite Religion in the Old Testament Period I (OTL)*, Louisville : Westminster John Knox, 1994, 295.

¹⁹ Porov. CROSS, *Canaanite Myth*, 207-215.

2.3. *Obdobie rozdelenej monarchie (930-586 pred Kr.)*

V rozdelenej monarchii je ťažké sledovať vývoj kňazstva v Izraeli, orientačne by mohla poslúžiť azda tradícia v Sdc 17,1-7, podľa ktorej boli levitskí kňazi viac favorizovaní oproti iným kandidátom. V období od Šalamúna po babylonský exil mohla byť sadokovská línia kňazov periodicky striedaná. Je tiež možné, že Héliho potomkovia získali kontrolu nad chrámom v čase Joziášovej reformy, keď *veľkňaz Helkiáš* našiel zvitok zákona, ktorý bol pravdepodobne jadrom deuteronomistického kódexu v Knihe Deuteronomium (kap. 12–26). Text Dt 18,1-8 definuje a legitimizuje práve *levitské kňazstvo*. Po smrti kráľa Joziáša (609 pred Kr.) mohol byť veľkňaz nahradený iným nástupcom. Jeremiáš, prorok z kňazov Anatotu, zrejme syn samého veľkňaza Helkiáša (Jer 1,1), sa o tom s trpkosťou nepriamo vyjadril, keď ako jediný prorok spomína Šílo a jeho zničenie (Jer 7,12-14; 26,6.9).

2.4. *Poexilové obdobie (po roku 539 pred Kr.)*

Po exile sa medzi kňazskými triedami presadí definitívne sadokovská línia. Ezechiel, sadokovský kňaz, predstavuje nový poriadok chrámu (Ez 40–48), kde budú legitímnymi levitskými kňazmi Sadokovci (Ez 40,46; 43,19; 44,15) a kritizovaným levitom pripadne úloha služobníkov pri chráme miesto pohanských sluhov (Ez 44,10-14; 48,11). Obmedzením kňazstva na Sadokovcov, ktorých volá prorok levitskými kňazmi, sa nepriamo naznačuje, že pôvodne bol kňazský úrad určený pre všetkých Léviovcov a tým akoby preberá deuteronomistickú tradíciu. Hriech levitov však bol pravdepodobne dôvodom odobratia kňazských funkcií. Ich hriech spočíval v kňazskej službe v lokálnych svätyniach a na výšinách mimo Jeruzalema (2 Kr 23,8-9). V Ezechielovej vízii sa po roku 539 naplnilo práve toto prerozdelenie úloh. Je príznačné, že iba v exilových a poexilových textoch nájdeme vedľa spojenia *levitskí kňazi (kōhānīm haləwijim)* aj spojenie *kňazi a leviti (kōhānīm wehaləwijim)*. Prvý výraz vyjadruje pôvodnú požiadavku Léviovcov, pričom druhý neologizmus má zrejme za cieľ poukázať na dve odlišné kultové skupiny. Autor Kroník pripíše toto prerozdelenie kráľovi Dávidovi (1 Krn 23–26) a biblické spisy z tohto neskoršieho obdobia prvýkrát genealogicky spoja Sadoka s Áronom cez jeho najstaršieho syna Eleazara (Ezd 7,1-5; 1 Krn 5,29-41; 6,35-38). V kňazskej tradícii (P) sú Áronovci v službe ešte pred levitským svätením a uvedením do služby pri stánku zjavenia (Nm 3,6-9; 8,5-19; 18,2-6).

Neáronovskí leviti budú pridružení k Áronovcom a ich funkcia sa redukuje na nosenie stánku a archy (Nm 1,50-51). Koreho vzbura však zamedzí prístup levitov ku kňazstvu (Nm 16,9-11). Hoci odlišným spôsobom ako Ezechiel pokladá aj kňazská tradícia kňazstvo levitov za neželané a nepresadzuje ho.

Áronovci sa stávajú napokon medzi synmi Léviho privilegovanými kňazmi a po Áronovi to bol syn Eleazar, ktorý zaujal výhradné kňazské miesto pri ustanovení Jozueho za vodcu. V kňazskej tradícii a v Knihe proroka Ezechiela je markantná limitácia kňazstva, na jednej strane kňazská tradícia obmedzuje úrad na Árona a synov Eleazara a Finésa, na druhej strane Ezechielove texty viažu úrad zasa na Sadoka bez toho, že by niekedy prorok spomenul jeho predchodcov.

Záverečné uvažovanie

Poexilovú polemiku medzi kňazskými skupinami nenaznačuje ešte pôvodná deuteronomistická tradícia, ktorá sa zmieňuje priaznivo o levitských kňazoch. V texte Dt 9,20 hrozí Áronovi za modloslužbu dokonca smrť, no Mojžiš príhovorom za Árona získal pre neho milosť, podobne ako ju získal častokrát pre ľud. V Dt 10,9 a 18,1 je Pán dedičným podielom nielen áronovských kňazov (porov. kňazskú tradíciu v Nm 18,20 a poézii Ž 16,5-6), ale týka sa celého kmeňa Léviho, čo môže byť odraz polemiky levitských a áronovských kňazov.²⁰ Aj modloslužbu, ktorú Áron umožnil pred zlatým teľaťom, potrestali v Ex 32,26-29 práve synovia Léviho, hoci obaja bratia Áron aj Mojžiš sú Léviovcami. V tomto texte však Léviovcami majú jasnú prevahu v postavení nad Áronom. Naproti tomu v Ex 4,14 je Áronovo postavenie ako Léviho syna rovnaké ako u Mojžiša, čo môže byť alúzia na primárne postavenie áronovských kňazov v čase, keď bol text finalizovaný. Do kritického svetla stavia Árona s Miriam aj tradícia v Nm 12.

Proti Sadokovcom sa kriticky ozýva hlas proroka Jeremiáša, verného Dávidovmu domu, hoci niektorých kráľov tejto dynastie vehementne kritizoval, podobne ako kritizoval trúfalé spoliehanie sa Júdovcov na chrám a archu (Jer 3,16-17; 7,26). Prorok upozorňuje na opustené Šílo a vyzdvihuje levitské kňazstvo (33,17-22), podobne ako Kniha Deuteronomium. Po exile bol

²⁰ WEINFELD, Moshe: *Deuteronomy 1-11* (AncB 5), New York : Doubleday, 1991, 422.

možným kandidátom levitského kňazstva práve prorok Malachiáš (hebr. *mal'ākī*), u ktorého prekvapivo chýba meno otca a jeho rodisko. Jeho meno, znamenajúce *môj posol*, je asi alúziou na jeho úlohu a povahu posolstva.

Autor mohol byť tiež kňazom (porov. Mal 2,7).²¹ V posolstve prináša kritiku kňazov, ktorí obetujú nevhodné obety a porušujú Léviho zmluvu (Mal 2,1-9). Aj rétorická otázka proroka: *Či nemáme všetci jedného otca?* (2,10) sa týka pravdepodobne otca kmeňa, čiže Léviho, druhotne sa môže dotýkať praotca Adama. Otcovstvo Boha pripadá do úvahy až na treťom mieste, hoci mnohé preklady uvádzajú primárne práve Boha ako otca (NAB, FBJ, ESV, CEP). V texte Mal 3,1-4 sa predpovedá očista Léviho synov, čo výstižne zapadá do antiáronovskej polemiky, ktorú nájdeme aj v Ex 32,26-29 a Dt 33,8-11. Záverečný redaktor Tóry bol zrejme svedkom tohto zápasu levitov, čo sčasti odráža napätie textov kníh Pentateuchu.²²

Poexiloví leviti, do okruhu ktorých sa zaradili postupne aj levitskí kňazi, sa stanú služobníkmi pri chráme, pričom posvätnosť chrámu napomáha dotvárať ich osobitná priestorovo-kultová funkcia: boli strážcami brány a chrámovými hudobníkmi. Finálny text Starého zákona v celkovom teologickom profile prezentuje kultové prvenstvo Áronovcov, ktorí tvoria hlavnú kňazskú triedu. Túto pozíciu získali v poexilovom období, čím sa zredukoval kňazský okruh pri jeruzalemskom chráme. Výsadnú kultovú a politickú moc získal veľkňaz v poexilovom období.²³ Z Áronovcov pochádzali veľkňazi, hoci tento sled narušili veľkňazi z rodu Makabejských bratov, keď si Jonatán Makabejský uzurpoval právo na úrad veľkňaza v druhej polovici II. stor. pred Kristom. Taktiež častá výmena veľkňazov z obdobia druhého Herodesovho chrámu (37 pred Kr.-70 po Kr.) robí z úradu veľkňaza predmet svárov. Za toto pomerne krátke obdobie sa vystriedalo až 25 veľkňazov

²¹ HILL, Andrew: *Malachi* (AncB 25D), New York : Doubleday, 1998, 17.213.

²² Nedávno publikoval článok HEPNER, Gershon: The Begettings of Terah and the Structure of Genesis and the Tetrateuch. A Zadokite Polemic, *Revue Biblique* 111 (2004) 31-60, v ktorom študuje kňazský redakčný výraz *tōledôt* (rodokmeň, resp. dejiny) 10-krát použitý redakčne v Knihe Genezis so zámerom delenia spisu. Dodatočne ju má aj text Nm 3,1 pred rodokmeňom áronovských kňazov. Hepner tvrdí, že práve tento výraz v Tetrateuchu (Gn-Ex-Lv-Nm) legitimizuje postavenie Áronovcov v poexilovom období.

²³ Jozue v Ag 1-2; Zach 3,1.8; 6,11; Oniášov syn Šimon v Sir 50, Oniáš III, syn Šimona v 2 Mach 3; Jason a Menalaus v 2 Mach 4.

z celkového počtu 82 veľkňazov v dejinách Izraela.²⁴ Do tohto obdobia zapadá aj verejná činnosť Ježiša Krista, počas ktorej bol na čele *sanhedrinu* (židovskej 71-člennej veľrady) veľkňaz Kajfáš (18-36 po Kr.). Veľkňazské miesto bolo zastúpené permanentne do roku 70 po Kr.

Autor midrášskej homílie v Liste Hebrejom postaví do kontrastu levitské a Melchizedechovo kňazstvo a voči vtedy ešte existujúcemu veľkňazskému úradu v kultovom prostredí chrámu stavia do kontrastu analogické a midrášsky poňaté Ježišovo veľkňazské postavenie mimo kultu. Obetný ráz jeho smrti na kríži sa však predkladá v línii starozákonných textov a komparovaním činov Ježiša a veľkňaza sa legitímne determinuje progresívna vízia veľkňaza. Hoci Ježiš nie je kňaz na spôsob Árona, ale na spôsob Melchizedecha (Hebr 7,15.17), vďaka svojmu činu sa stal *veľkňazom nášho vyznania* (Hebr 3,1). Práve postupné historické presadenie skupiny Áronovcov v rámci pôvodného levitského kňazstva, jeho určité zrelatizovanie legitímne vytýčilo teologický kontext pre reflexiu o novom type Ježišovho kňazstva.

²⁴ Daný počet veľkňazov, kde je prvý Áron a posledný Finés, syn Samuela (66-70 po Kr.), sa odvádza z biblickej tradície a z diela Josefa Flávia (*Ant.* V,11,5-XX,10,1).

Literatúra

- ALBERTZ, Rainer: *A History of Israelite Religion in the Old Testament Period I (OTL)*, Louisville : Westminster John Knox, 1994.
- CODY, Aelred: *History of Old Testament Priesthood (AnBib 35)*, Rome : Editrice Pontificio Istituto Biblico, 1969.
- CROSS, Frank M.: *Canaanite Myth and Hebrew Epic. Essays in the History of the Religion of Israel*, Cambridge, MA : Harvard University Press, 1973, 196-197.
- DOHMEN, Christoph: *Exodus 19-40 (HThKAT)*, Freiburg im Breisgau : Herder, 2004.
- DOZEMAN Thomas B.: *Commentary on Exodus (ECC)*, Grand Rapids, MI : Eerdmans, 2009, 445-446.
- DUBOVSKÝ Peter, Historicko-kritická metóda a jej uplatnenie v teologickej reflexii na Slovensku. Ex 19. In ŠTRBA, Blažej (zostavil): *Studia Biblica Slovaca 2008*, Svit : KBD, 2008, 8-17.
- FRIEDMAN, Richard E.: *Who Wrote the Bible*, New York : Summit Books 1987.
- GUNNEWEG, Antonius H.J.: *Leviten und Priester (FRLANT 89)*, Göttingen : Vandenhoeck & Ruprecht, 1965.
- HAUER, Christian E.: Who Was Zadok? *Journal of Biblical Literature* 82 (1963) 89-94.
- HEPNER, Gershon: The Begettings of Terah and the Structure of Genesis and the Tetrateuch. A Zadokite Polemic, *Revue Biblique* 111 (2004) 31-60.
- HILL, Andrew: *Malachi (AncB 25D)*, New York : Doubleday, 1998.
- PROPP, William H.C.: *Exodus 1-18 (AncB 2)*, New York : Doubleday, 1999.
- PROPP, William H.C.: *Exodus 19-40 (AncB 2A)*, New York : Doubleday, 2006.
- ROWLEY, Harold H.: Zadok and Nehushtan, *Journal of Biblical Literature* 58 (1939) 113-141.
- ŠTRBA, Blažej: Kňaz podľa radu Melchizedechovho. In REPKO, Jozef, ŠTRBA, Blažej a kol. (zostavili): *Kňaz včera a dnes. Biblicko-teologické prednášky*, Badín : Kňazský seminár sv. Františka Xaverského, 2010, 103-117.
- ŠTRBA, Blažej: Charakteristika starozákonného kňazstva. In REPKO, Jozef, ŠTRBA, Blažej a kol. (zostavili): *Kňaz včera a dnes. Biblicko-teologické prednášky*, Badín : Kňazský seminár sv. Františka Xaverského, 2010, 18-30.
- TYROL, Anton: *Všeobecný úvod do historických kníh Starého zákona*, Svit : KBD, 2000.
- VANHOYE, Albert: *Prêtres anciens, prêtre nouveau selon le Nouveau Testament (Parole de Dieu)*, Paris : Seuil, 1980.
- VANHOYE, Albert: *Structure and message of the Epistle to the Hebrews*, Rome : Editrice Pontificio Istituto Biblico, 1989.
- WEINFELD, Moshe: *Deuteronomy 1-11 (AncB 5)*, New York : Doubleday, 1991.

Zhrnutie

V tomto článku sme ponúkli stručný prehľad genézy kňazskej inštitúcie v Izraeli jednak v kánonickej, ale najmä historickej postupnosti biblických textov. Táto posledná perspektíva spolu s určitou tenziou biblických textov o kňazoch odhaľuje polemickú situáciu kňazskej inštitúcie, v ktorej favorizované postavenie získali najmä po exile cez úrad veľkňaza áronovskí kňazi a udržali si ho viac-menej až do čias Ježišovej činnosti. Oslabenie veľkňazského úradu v posledných storočiach pred rokom 70 po Kr. a dejinne zrelativizovaná pozícia levitských kňazských skupín utvorili primeraný teologický kontext pre diferencovaný pohľad na kňazstvo Ježiša Krista.

Summary

In this article we have offered a brief survey of the sacerdotal institution in Israel according to canonical and historical sequence of the biblical texts. Both of them disclose a polemical situation of the sacerdotal institution, where it is made explicit in the sharp distinction after the exile between the Aaronides and the other Levites who are made subordinate to them, and it is implicit in the designation of the priesthood in general by such terms as „the son(s) of Aaron“. The favorite position of Aaronides survives until the year 70 after C. The attenuation of the position of the high priest and the historical reduction of the levitical priests conditioned the adequate theological context for the priesthood of Jesus Christ.

Jozef Jančovič
Sochorova 3
85110 Bratislava 59
jancovic@centrum.sk

Contents

Treaties

Jozef JANČOVIČ

Aronide and Levite Priests 1-13

Július PAVELČÍK

Parable of Treasure in the Field. Gospel of Thomas, Logion 109 14-55

Abstracts and Reviews 56-65

Communications and References 66-70

Obsah

Štúdie

Jozef JANČOVIČ

Áronovskí a levitskí kňazi 1-13

Július PAVELČÍK

Podobenstvo o poklade v poli. Tomášovo evanjelium, Logio 109 ... 14-55

Abstrakty a recenzie 56-65

Oznamy 66-70